

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko S. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany S. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 listopada 2019 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 lutego 2018 r., którym zasądzono od niego na rzecz powoda A. M. kwotę 51 964,22 zł z ustawowymi odsetkami.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Skarżący wskazali na naruszenie art. 278 § 1 i art. 245 k.p.c. jako przyczynę oczywistej zasadności skargi, powołali się również na „odstępstwo od

dotychczas spójnej wykładni i linii orzecznictwa” w zakresie „przepisów dotyczących charakteru i znaczenia dowodu z opinii biegłego oraz mocy dowodowej dokumentów prywatnych” na uzasadnienie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

W wywodzie skarżącego brakuje wyjaśnienia, dlaczego dostrzeżone przez niego naruszenie wymienionych przepisów doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego wyroku. Nie każde bowiem naruszenie prawa - w szczególności prawa procesowego - skutkuje oczywistą zasadnością skargi, czyli wadliwością wyroku o charakterze kwalifikowanym, rażącym, a ponadto dostrzegalnym bez trudu i bez potrzeby dogłębnej analizy dla przeciętnego prawnika. Co więcej, pozwany uzasadnia oczywistą zasadność skargi naruszeniem przepisów dotyczących sposobu prowadzenia postępowania dowodowego, co - ze względu na materię - wymagałoby dodatkowego wykazania, że dostrzeżone naruszenia mają charakter jurydyczny, nie zaś faktyczny, a podniesieniu ich nie stoi na przeszkodzie art. 398³ § 3 k.p.c.

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest wskazanie, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego oraz opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ).

Skarżący nie wskazał przepisów prawa, które miałyby zostać poddane wykładni Sądu Najwyższego, z części skargi poświęconej zarzutom kasacyjnym można wnioskować, że chodzi o te same przepisy, które zostały powołane na uzasadnienie przyczyny przyjęcia skargi z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Taki sposób powołania przepisów wymagających wykładni Sądu Najwyższego jest wadliwy z dwóch przyczyn.

Po pierwsze ze względu na wymaganie odrębności uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania od uzasadnienia zarzutów kasacyjnych, które wynika z tego, iż do rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz do jej ewentualnego późniejszego rozpoznania merytorycznego właściwe są inne składy Sądu Najwyższego, kierujące się odmiennymi kryteriami ustawowymi (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.).

Po drugie, Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, że ta sama problematyka nie może przesądzać zarówno o występowaniu potrzeby dokonania wykładni przepisu prawa, jak i o oczywistej zasadności. Nie sposób bowiem przyjąć, że te same okoliczności ilustrują naruszenie przepisów prawa podlegających jednolitej wykładni widoczne bez głębszego namysłu dla przeciętnego prawnika, a jednocześnie uzasadniają występowanie potrzeby rozwiązania przez Sąd Najwyższy i rozbieżności interpretacyjnych niedających się

usunąć za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Ponadto należy zauważyć, że wywód skarżącego w zakresie opisanego dwóch lub kilku konkurencyjnych sposobów wykładni tych przepisów ma charakter lakoniczny i szczątkowy, brakuje w nim odwołań do aktualnego dorobku orzeczniczego czy doktryny prawa, a nawet precyzyjnie sformułowanego stanowiska własnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

jw